

A kórházban egy háromágyas szobában helyezték el, az ablak melletti ágyat kapta. Fázott. Pedig még a pulóvere is rajta volt. Mi lesz, ha levetkőzik?

Zavarban volt. Hogy vetkőzzön le idegen férfiak előtt? De összeszedte minden bátorságát, és azon volt, hogy sikerüljön a ruháitól megszabadulni. Vizsgálatok következtek. Másnap műtét. Megijedt. Arra gondolt, hogy éjjel kiszökik a kórházból, de nem volt mersze megtenni.

Másnap reggel a saját lábán akart a műtőbe menni, ott még sosem járt. Aggódott. Félt. Mindentől. A fényektől, az orvosoktól, meg ott volt az a nagy fűrés. Abban bízott, hogy a lába megmarad, csak az a csúnya bűtyök tűnik el.

A műtétet helyi érzéstelenítésben végezték. Jácint bár mindent hallott, semmit nem látott, és nem sok mindent értett.

Amikor a meleg vér végigcsorgott a talpán, elkezdett zokogni.

– Nem hittem, hogy ez ilyen érzés.

– Kérem, maradjon csöndben! – szólt rá erélyesen a főműtősnő.

Jácint elhallgatott.

A műtét végeztével hordágyon tolták a szobájába. Nem volt teljesen magánál, még kissé kábult volt. És fázott. A szobában harminckét fok volt, mégis fázott. Reszketett.

Magában beszélt.

– Bianka, kimondom végre: szerelmes vagyok beléd! Remélem, hozzám jössz feleségül!

A mellette lévő ágyon fekvő bácsi nem értette tisztán, ezért rákiabált:

– Mit mondott? Kitől félsz?

Jácint ébredezett.

– Nem értem, mit mond! Hangosabban! – kiabálta Jácint felé fordulva.

Jácint Biankát kereste. Hol lehet? Az előbb látta. Már is itt hagyta. Biztosan azért, mert így még sosem látta. Ilyen kiszolgáltatottnak, ilyen elesetten. Mert ő férfi a talpán. Mi lehet most Lajossal? Adott neki egyáltalán enni, inni? A doktori miatt még beszélnie kell Koppánnal.

– Fáj a lábam – mondta síri hangon. Pityu bácsi, a kilencvenkét éves aggastyán nem nagyon hallott, csak bólogatott. Majd azt mondta:

– Igen, igen. Az asszony elment már vagy húsz éve. Rossz a magány. Nekem nem kell bemutatni.

– Mikor lehet felkelnem? – kérdezte Jácint. A másik beteg, egy húsz év körüli fiú fejhallgatóval a fején és ínszalagszakadással a bal lábában, elfordult.

– Félsz gyakor hozzák. Tudok adni kekszket – ajánlotta fel a bácsi.

Jácint látta, hogy nem lesz beljebb az öreggel, de jobb nem konfrontálódni, valahogy csak elbeszélgetnek.

Jácint mesélni kezdett:

– Biankát már harminchat éve ismerem. Akkor láttam meg először, amikor beléptem az óvoda kapuján. De a farsangon néztem ki magamnak. Aztán sok-sok évig nem is láttam.

– Tudom, tudom. A háború. Én is jártam ott. A bal kisujjam eltört, azóta is nyomorék. Megmutatom. – És a bácsi felállt. Meglehetősen merész öltözetben.

Egy combközépig érő hálórúha volt rajta.

Jácint oda sem mert nézni. Inkább a plafont bámulta. Pityu bácsi odatopogott, és megmutatta a lebévult ujját. Kitapintható volt a deformáltság. Jácint kénytelen volt megfogni a kisujjat, miközben az öregember a fejénél topogott. Abban reménykedett, hogy tiszta a keze. Nem volt biztos benne.

Volt törlőkendő a táskájában, felé nyúlt, de nem érte el. Nagyjából a teste hetven százaléka már a padlón volt, a lábai az égnek álltak, amikor bejött az orvos.

– Maga mit művel? Elment az esze? Ha kacsára van szüksége, hozunk, ha ágytálra, azt is. Ne legyenek aggályai!

– Nem, dehogyis, doktor úr, csak a törlőkendőm...

– Szólok a nővérnek, segítsen magának. A lába hogy van? Fáj?

– Nagyon fáj. Majdnem meghalok.

– Jó. Ha fáj, akkor az idegek rendben. Viszont a gerincferdülésének jót tenne a gyógyúszás. Ugye tudja, hogy hamarosan kezdődik a gyógytorna és a vízben tornáztatás időszaka?

– Igen – mondta elhalóan Jácint. „Nem is tudok úszni, ebből mi lesz?”

Az orvos elment. Jött a nővér.

– Mit adjak oda, mondja gyorsan! Éppen tisztába kell tennem valakit. Egész nap rohangálok.

– A törlőkendőt kérem. A bal szélső rekeszben van – mondta gyorsan, mielőtt a nővér végigturkálja a táskáját.

Miután alaposan fertőtlenítette a kezét, hívta Sanyit:

– Elvileg két nap múlva hazamehetek, ha nincs komplikáció, nem lázasodok be, és az anyagcserével is minden rendben. De addig is megkérlek, hogy vegyél fertőtlenítőt a patikában. A legerősebbet kérem, és nagy mennyiségben. A polcomon, az ágyatok felett van egy elméleti úszásoktatási könyv. Megkérhetlek, hogy behozd? Meg kell tanulnom úszni. Szükségem lenne egy doboz cigarettára és egy doboz gyufára is.

– Veszem és viszem! Ma délután bemegyek.

Jácint boldog volt.

Pityu bácsi is. Horkolt, és a feleségéről, Arankáról álmodott. Az asszony azt mondta, hogy még nem követheti. Dolga van. Az unokáknak szükségük van rá. Szeretik. A bácsi álmában mosolygott. Örült, hogy látta rég elveszített feleségét. Az egész életüket együtt éltek le, és a sors kegyetlen volt. Ötven év után egyedül maradt. A gyerekei éltették. Meg az unokái. Akik mindig mellette voltak. Pityu bácsi erős volt, de belül szenvedett. Ezt a fájdalmat csak ő érezte.

Jácint az ágyban feküdt, és a lábait nézte.

„Hogy fogok egyedül közlekedni?” – jutott eszébe. Fogalma sem volt, mi lesz vele.

„Rá kellene kérdezni a proosztatabajomra is” – törte a fejét. Felvetette a nővérnek, aki az orvoshoz irányította.

– Nem a prosztatája miatt van itt. Akut esetet ellátunk, de erről nincs szó, ugye? Van vizelet, nem véres, nem fáj, ha pisil? – tudakolta az orvos.

– Neeeeem – habogta Jácint. Szégyellte magát, és többé nem akarta, hogy megnézzék a prosztatáját. Sanyi hozta a patikai fertőtlenítőt meg az úszásoktatási könyvet. A cigarettán és a gyufán erősen csodálkozott, de ezt kérte a barátja, hát egy papírtörülőben becsempészte.

Jácint vacsoráig ezekkel molyolt. Este a szobatársával megmelegíttette a tyúkot, meg is kínálta mindkét betegtársát, de senki nem kért.

A férfi úgy érezte, hogy kicsit savanyú a hús, de megette. Aztán elkezdett tanulni úszni. Elméletben. A fiatal beteg a szélső ágyon rácsodálkozott a karcapásokra, majd újra hátat is fordított és zenét hallgatott.

Pityu bácsi meg elkezdte utánozni Jácint mozdulatait. Azt hitte, tornagyakorlat, és jót tesz az ízületi bántalmaknak.

Jácint és Pityu bácsi épp karlendítéseket, karkörzéseket végzett, amikor betoppant az esti vizitre három orvos és négy ápoló.

A főorvos megkérdezte az ápolónőt:

– A 4/1-es és a 4/2-es nem pszichiátriai betegek? Úgy látom, eltévesztették a kórtermet...

Jácinthez lépett:

– Hogy vagyunk? Látom, a karja egész jól működik. A lábával mi újság?

– Fáj, főorvos úr! Alig bírom mozgatni.

– Nem kell mozgatni. Holnap kell majd leszállni az ágyról. Reggel ismét megnézzük.

Pityu bácsi még mindig karkörzéseket végzett, az orvos pedig megnézte a combját, amit néhány hete szegelték, de az idős ember megcsúszott, és újra meg kellett műteni.

– Nagyon jólesik a torna. Ez a gyerek mutatta itt mellettem. – És Jácint felé bökött.

A férfi már a telefonját bámulta. Egy fotója volt Biankáról – sok ezer Lajosról. Felváltva nézegette a képeket. Azon sajnálkozott, hogy még nem hívatta elő a fotókat.

– Pokolian hiányoznak – mondta síri hangon, majd nagy nehezen elaludt.